

Sygn. akt VI U 438/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy Z. W.

przeciwko (...) w W.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem Z. W.

od decyzji (...) w W.

z dnia 19 kwietnia 2019 roku, znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia 19 kwietnia 2019 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje Z. W. prawo do zasiłku chorobowego za dzień 13 stycznia 2019 roku oraz za okresy od 21 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku i od 5 lutego 2019 roku do 18 lutego 2019 roku.

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 438/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2019 roku, znak: (...), doręczoną ubezpieczonemu ostatecznie w dniu 13 lutego 2020 roku (k. 27), (...) w W. odmówił Z. W. prawa do zasiłku chorobowego za dzień 13 stycznia 2019 roku oraz za okresy od 21 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku i od 5 lutego 2019 roku do 18 lutego 2019 roku.

Z. W. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres, tj. za dzień 13 stycznia 2019 roku oraz za okresy od 21 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku i od 5 lutego 2019 roku do 18 lutego 2019 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c., podnosząc że przekroczenie terminu do wniesienia odwołania od powyższej decyzji jest nadmierne, wobec czego odwołanie powinno zostać odrzucone.

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołanie od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie,

lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. Art. 477⁹ § 3 k.p.c. stanowi natomiast, że Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2019r. odwołujący oświadczył, że do dnia dzisiejszego nie otrzymał decyzji z dnia 19 kwietnia 2019r. Natomiast z poczynionych przez Sąd ustaleń wynikał, że organ rentowy nie dysponował dowodem doręczenia decyzji, a jedynie potwierdzeniem utworzenia przesyłki w dniu 19 kwietnia 2019r.

Z uwagi na powyższe, Sąd prawomocnym postanowieniem z dnia 24 stycznia 2020 roku z karty 18 akt sprawy uznał, że nie zachodzą przesłanki uzasadniające odrzucenie odwołania w przedmiotowej sprawie i odmówił odrzucenia odwołania.

(...)w W. dopiero przy piśmie procesowym z 24 lutego 2020 roku przedłożył dowód doręczenia odwołującemu przedmiotowej decyzji (...) w dacie 13 lutego 2020 roku (k. 27).

Sąd ustalił, co następuje:

Z. W. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą i zajmował się pracą jako taksówkarz.

Ubezpieczony chorował na różne choroby, w tym reumatoidalne zapalenie stawów, chorobę wieńcową serca, ostre zapalenie osierdzia.

Z powyższych przyczyn nastąpiła niezdolność do pracy Z. W. w okresach od 3 grudnia 2017r. do 6 grudnia 2017r., od 15 grudnia 2017r. do 18 grudnia 2017r., od 3 stycznia 2018r. do 6 stycznia 2018r., od 10 stycznia 2018r. do 2 lutego 2018r., od 20 kwietnia 2018r. do 11 czerwca 2018r., od 13 czerwca 2018r. do 22 czerwca 2018r., od 25 lipca 2018r. do 3 sierpnia 2018r., od 15 sierpnia 2018r. do 26 sierpnia 2018r., od 12 września 2018r. do 21 września 2018r., od 25 października 2018r. do 2 listopada 2018r., od 14 listopada 2018r. do 25 listopada 2018r., od 14 grudnia 2018r. do 13 stycznia 2019r., od 21 stycznia 2019r. do 31 stycznia 2019r. i od 5 lutego 2019r. do 18 lutego 2019r.

(okoliczności bezsporne, dokumentacja medyczna z k. 28-85, k. 101-109, wykaz zwolnień z k. 100, opinia biegłego sądowego z zakresu pulmonologii B. Ż.)

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2019 roku, (...)w W. odmówił Z. W. prawa do zasiłku chorobowego za dzień 13 stycznia 2019 roku oraz za okresy od 21 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku i od 5 lutego 2019 roku do 18 lutego 2019 roku.

W uzasadnieniu ww. decyzji organ rentowy wskazał, że wszystkie niezdolności do pracy są współlistniejące i pozostają ze sobą w związku. (...)zliczył te orzeczone niezdolności do pracy w jeden okres zasiłkowy i stwierdził, że ubezpieczony w dniu 12 stycznia 2019 roku wykorzystał okres zasiłkowy 182 dni. Dlatego Z. W. nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za dalsze okresy, tj. za dzień 13 stycznia 2019 roku oraz za okresy od 21 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku i od 5 lutego 2019 roku do 18 lutego 2019 roku.

(akta rentowe (...) w W.)

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kpc w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia (...) w W. i twierdzeń odwołującego Z. W., postanowieniem z dnia 24 stycznia 2020 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu pulmonologii na okoliczność ustalenia, czy niezdolność do pracy Z. W. w okresach od 3 grudnia 2017r. do 6 grudnia 2017r., od 15 grudnia 2017r. do 18 grudnia 2017r., od 3 stycznia 2018r. do 6 stycznia 2018r., od 10 stycznia 2018r. do 2 lutego 2018r., od 20 kwietnia 2018r. do 11 czerwca 2018r., od 13 czerwca 2018r. do 22 czerwca 2018r., od 25 lipca 2018r. do 3 sierpnia 2018r., od 15 sierpnia 2018r. do 26 sierpnia 2018r., od 12 września 2018r. do 21 września 2018r., od 25 października 2018r. do 2 listopada 2018r., od 14 listopada 2018r. do 25 listopada 2018r., od 14 grudnia 2018r. do 13 stycznia 2019r., od 21 stycznia

2019r. do 31 stycznia 2019r. i od 5 lutego 2019r. do 18 lutego 2019r. była spowodowana tą samą chorobą, czy różnymi chorobami oraz czy po każdym z ww. okresów odzyskiwał zdolność do pracy.

(postanowienie z karty 19 akt sprawy)

W swojej opinii z daty 1 kwietnia 2020 roku biegła B. Ż. – internista i specjalista chorób płuc – stwierdziła m.in., że w omawianym okresie dłuższa poprawa (na ok. 2,5 miesiąca), nastąpiła jeden raz – pomiędzy lutym i kwietniem 2018 roku (odnotowana na wizycie w POZ w lutym 2018 roku). Poza tym pacjent był stale niezdolny do pracy z powodu kolejnych infekcji dolnych dróg oddechowych.

Biegła podkreśliła – karta 88 – że od lutego 2018 roku pacjent nie zgłaszał się na wizyty do poradni E., a w POZ był raz w lutym 2018 roku, gdzie odnotowano dobre samopoczucie – i nie ma podstaw, aby uznać, że w okresie tych 77 dni był niezdolny do pracy.

(opinia biegłego sądowego z zakresu pulmonologii B. Ż. z kart od 86 do 88)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach (...) w W., a także w oparciu o dowód z opinii pisemnej biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu pulmonologii B. Ż..

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił niekwestionowaną przez strony opinię biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu pulmonologii B. Ż.. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania jej rzetelności, dlatego też jako nie budzącą wątpliwości, stanowiła wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Żadna ze stron procesu nie złożyła zasadnych zastrzeżeń do opinii, wobec czego Sąd przyjął ją jako podstawę swoich ustaleń. W takiej sytuacji mając na względzie całokształt wszystkich wyjaśnionych okoliczności związanych z ustaleniem stanu zdrowia odwołującego Sąd nie widział podstaw do uzupełniania opinii lub rozszerzenia materiału dowodowego z urzędu. Tym bardziej, że Sąd zlecił biegłemu wskazanie, czy istnieje konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza innej specjalności. Biegły nie wskazał, aby zaistniała taka konieczność. Zatem brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

W ocenie Sądu nie należy brać pod uwagę przy wydaniu wyroku w niniejszej sprawie stwierdzenia ww. biegłej, które zostało zawarte w ostatnim zdaniu rzeczony opinii. W tym zakresie ustalenie prawidłowego okresu zasiłkowego należy do zadania Sądu, a nie do biegłego, który nie może zajmować się kwalifikacją prawną ocenianych zdarzeń.

Sąd uznał, iż opinii złożonej w przedmiotowej sprawie przez biegłego sądowego nie można niczego zarzucić – z jedynym ww. wyjątkiem – i dlatego oceniając ją jako prawidłową i wiarygodną, na jej podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Organ rentowy, uzasadniając wydaną w sprawie decyzję z dnia 19 kwietnia 2019 roku, wskazał na przepisy regulacji zawartych w art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z art. 8 ustawy o świadczeniach, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a w przypadku, gdy taka niezdolność do pracy jest spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni. Jednocześnie art. 9 wskazanej ustawy zawiera zasady odnośnie sposobu zaliczania poszczególnych okresów niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego. Zgodnie z nim do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przyjął, że okres zasiłkowy wynoszący 182 dni został przez odwołującego wyczerpany z dniem 12 stycznia 2019 roku. Zdaniem Zakładu należało zliczyć okresy niezdolności do pracy od 3 grudnia 2017r. do 6 grudnia 2017r., od 15 grudnia 2017r. do 18 grudnia 2017r., od 3 stycznia 2018r. do 6 stycznia 2018r., od 10 stycznia 2018r. do 2 lutego 2018r., od 20 kwietnia 2018r. do 11 czerwca 2018r., od 13 czerwca 2018r. do 22 czerwca 2018r., od 25 lipca 2018r. do 3 sierpnia 2018r., od 15 sierpnia 2018r. do 26 sierpnia 2018r., od 12 września 2018r. do 21 września 2018r., od 25 października 2018r. do 2 listopada 2018r., od 14 listopada 2018r. do 25 listopada 2018r. oraz od 14 grudnia 2018r. do 12 stycznia 2019r. W tym dniu zdaniem ZUS-u nastąpił 182 dzień okresu zasiłkowego.

Celem ustalenia czy niezdolność do pracy odwołującego była spowodowana tą samą chorobą, czy różnymi chorobami oraz czy po każdym z ww. okresów odzyskiwał zdolność do pracy, konieczne było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu schorzeń odwołującego.

Kluczowa dla rozstrzygnięcia sprawy była opinia z daty 1 kwietnia 2020 roku biegłego B. Ż. – internisty i specjalisty chorób płuc. Biegły jednoznacznie stwierdził, że w omawianym okresie dłuższa poprawa (na ok. 2,5 miesiąca), nastąpiła jeden raz – pomiędzy lutym i kwietniem 2018 roku (odnotowana na wizycie w POZ w lutym 2018 roku). Poza tym pacjent był stale niezdolny do pracy z powodu kolejnych infekcji dolnych dróg oddechowych. Ubezpieczony od lutego 2018 roku nie zgłaszał się na wizyty do poradni E., a w POZ był raz w lutym 2018 roku, gdzie odnotowano dobre samopoczucie – i nie ma podstaw, aby uznać, że w okresie tych 77 dni był niezdolny do pracy.

Zdaniem Sądu należy przyjąć, że okres bez zwolnienia lekarskiego, w którym biegła stwierdziła zdolność do pracy ubezpieczonego, to nie wyżej wymienione 77 dni, ale 76 dni (zwolnienie lekarskie było do 2 lutego 2018 roku, zaś kolejne było dopiero od 20 kwietnia 2018 roku). Tym niemniej Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie może zasadnie twierdzić, że należało zliczyć okresy niezdolności do pracy od 3 grudnia 2017r. do 6 grudnia 2017r., od 15 grudnia 2017r. do 18 grudnia 2017r., od 3 stycznia 2018r. do 6 stycznia 2018r. i od 10 stycznia 2018r. do 2 lutego 2018r. z następnymi okresami niezdolności do pracy, które powstały dopiero od 20 kwietnia 2018r. Pomiędzy 2 lutego 2018 roku, a 20 kwietnia 2018 roku upłynęło 76 dni, tymczasem do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Bezspornie także, co nie było przez strony procesu kwestionowane, Z. W. był zdolny do pracy w okresie od 3 lutego 2018 roku do 19 kwietnia 2018 roku (opinia biegłej – karta 88 akt sprawy).

Powyższe oznacza, że zasadne jest zliczenie do okresu zasiłkowego niezdolności do pracy odwołującego, ale poczynając dopiero od 20 kwietnia 2018 roku. Zliczając te okresy od 20 kwietnia 2018r. do 11 czerwca 2018r., od 13 czerwca 2018r. do 22 czerwca 2018r., od 25 lipca 2018r. do 3 sierpnia 2018r., od 15 sierpnia 2018r. do 26 sierpnia 2018r., od 12 września 2018r. do 21 września 2018r., od 25 października 2018r. do 2 listopada 2018r., od 14 listopada 2018r. do 25 listopada 2018r. i od 14 grudnia 2018r. do 12 stycznia 2019r. oraz sporne w niniejszej sprawie okresy: 13 stycznia 2019r., od 21 stycznia 2019r. do 31 stycznia 2019r. i od 5 lutego 2019r. do 18 lutego 2019r. – otrzymamy jedynie 172 dni zwolnień od pracy.

Wobec powyższego odwołujący jest uprawniony do zasiłku chorobowego za sporny w niniejszej sprawie okres, tj. za dzień 13 stycznia 2019 roku oraz za okresy od 21 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku i od 5 lutego 2019 roku do 18 lutego 2019 roku.

Jednocześnie Sąd wyjaśnia, że brak jest podstaw do zanegowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego. Sąd uznał, że wydana przez niego opinia, która została oparta na dokumentacji i badaniu odwołującego, jest rzetelna i zasługuje na przymiot wiarygodności. Została sporządzona w sprawie w sposób obiektywny, rzetelny i pełny, a jej wydanie zostało poprzedzone wnikliwym zapoznaniem się z dokumentacją medyczną, zebraniem wywiadu oraz bezpośrednim badaniem wnioskodawcy. Zdaniem Sądu opinia jest pełna, uwzględniająca istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u odwołującego.

Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Sąd podzielił dokonane w ww. opinii ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Mając powyższe na względzie, Sąd na mocy art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. i ww. przepisów zmienił zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia 19 kwietnia 2019 roku, znak:(...)i przyznał Z. W. prawo do zasiłku chorobowego za dzień 13 stycznia 2019 roku oraz za okresy od 21 stycznia 2019 roku do 31 stycznia 2019 roku i od 5 lutego 2019 roku do 18 lutego 2019 roku.